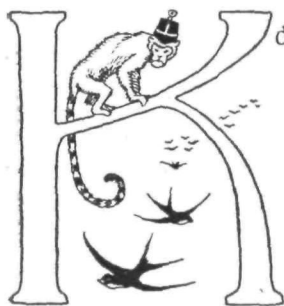


M. K.:

Pogovor vrabcev.



„Kdor bi razumel ptičji jezik, bi vedel, da so se vrabci oni dan, preden so na našem skednju zjutraj vstali, takole pogovarjali:

„Živ?“ vpraša eden. — „Živ!“ odgovori drugi. — „Tudi živ?“ se oglasi tretji kljun. — Četrty mu pritrdi: „Tudi živ!“ — „Kdo še živ?“ vpraša nov kljun. — „Jaz tudi živ!“ mu zaživlja sosed. Nato zaživljajo vsi vrabci — bilo jih je okolo petdeset — kakor na povelje: „Vsi živi, vsi živi, vsi živi!“

Frrrr . . . zlete potem skupaj na bližnjo sosedovo njivo, kjer raste proso in blizu na drugi njivi tudi koruza, turščica ali debeljača.

V prosu so nekaj časa molčali in gospodarili z napol zelenim prosom, kakor ravno vrabci znajo.

Ko so se bili že prosa nazobali, se je čul med njimi takšen-le pogovor: „Že sit?“ se oglasi širokopleči vrabec. — „Še ne,“ je bil odgovor. — „Jaz še tudi ne,“ se čuje iz prvega kljuna. — „Ti nisi nikdar sit,“ zabavlja prvi. — „Ali si ti kdaj?“ povzame drugi kljun. — „Kaj to tebi mar!“ zakriči prvi kljun. — „Požrešnež požrešni, nikdar siti!“ se mu zadere nasproti drugi vrabec. — „Počakaj, požrešnež ti pokaže, po čem je zabavljanje.“

Nato prifrči razžaljeni vrabec na zabavljača ter ga začne srdito kljuvati. Naletel je pa na nevarnega nasprotnika. Obema odletava izpuljeno perje na vse strani. Prifrče še drugi vrabci k tepežu in obema pomagajo, toda le s kričanjem. Eni se ogrevajo za napadalca, drugi za napadenega. V tem se tako razvnamejo, da bi se bili gotovo tudi gledalci med seboj stekli, da ni bil prišel gospodar na njivo pogledat, kako mu kaj proso zori.

„O, ti nikdar poboljšljivi tatje, ko imate vendar drugačnega živeža dovolj! Vššš!“ zašumi nad vrabci, ki so se nehali pretepati in so zleteli na bližnjo tepko.

„Stražo moram postaviti proti tem sleparskim tatovom, drugače mi pozobljejo vse proso, še preden dozori,“ godrnja gospodar, ko se vrača domov.

Otožna.

Med cvetje, pisano cvetje
prijaha rajsko nebo,
med cvetjem, pisanim cvetjem
smehlja se sreča sladko.

Na klopco zlato v gredico
pa sije solnčen dan —
a jaz sem tako otožen,
ves v misli sem zakopan . . .

Tone Rakovčan.